

BSKs Ældre minnes Bekkelagsbakkene og Bekkelagsrennene

BSK's Ældre

Bækelagets
Sportsklub

1. Innledning

Bekkelagsbakkene i Lambertseteråsen ned mot Abildsø var BSKs eiendom fra sent på 1920-tallet (Det startet med 1 bakke, men ble relativt fort til 3 bakker) og frem til bakkene ble revet i 1974 som en følge av at Europaveien ble anlagt over sletta til bakkene. Hoppsporten var gjennom de tiårene en av de mest populære i norsk idrett. Få år etter at de første bakkene ble bygget startet klubben sin evigvarende stor-arrangement-tradisjon ved å arrangere det første Bekkelagsrennet i bakkene. Bekkelagsrennene ble en institusjon i norsk idrett, og fikk derfor etter hvert tilleggsnavnet «Guttenes Holmenkollrenn».

I faktadelen nedenfor ser dere eksakte årstall for alt rundt bakkene og rennene. For BSK fikk Bekkelagsrennene en enorm betydning for fellesskapet og dugnadsånden i klubben og for klubbens økonomi. Dagens generasjoner vet hva Norway Cup betyr, Bekkelagsbakkene og Bekkelagsrennene er det nå bare klubbens absolutt eldste medlemmer som har hatt et forhold til. Vi vet hvilke verdier og tradisjoner som ble skapt i bakkene og igjennom de årvisse renn-arrangementene av generasjoner før oss. På den tiden ble alt arbeidet gjort på dugnad, alt fra byggingen av de første bakkene, senere ombygginger og vedlikehold av bakkene samt forberedelse og gjennomføring av rennene. I snøfattige vintre, ved gjennomlesing av klubbens historiebøker har mange år vært preget av dårlige snøforhold, måtte klubbens medlemmer mobiliseres til å skuffe snø og transportere snø opp i bakkene med sinnrike tralleløsninger som ble trukket av hester. Alle funksjoner i rennene ble ivaretatt av frivillige. I dagens Norway Cup er det transport på sykkel av kamprapporter og søppelplukking som er inngangsporten for de yngste medlemmene, i Bekkelagsrennene var det måking av snø og tråkking i bakkene de yngste fikk sin ilddåp. BSK er en klubb som er tuftet på at medlemmene løfter i flokk, den tradisjonen ble virkelig skapt i Bekkelagsbakkene!

2. Historiske fakta om Bekkelagsbakkene og Bekkelagsrennene

Bekkelagsbakkene – fra år til år

- 1918** Start Planer/arbeid med første bakke
- 1919** Åpnet bakken med første kretsrenn
- 1925:** Tinglyst avtale for området for neste 100 år
- 1927:** Første Bekkelagsrenn 20. februar 440 deltakere
- 1929:** Ferdigstilt bakke 2; første renn i 2 bakker
- 1940** Siste renn før krigen med 500 deltakere
- 1946** Første renn etter krigen; landsrenn med 380 deltakere
- 1950:** Ferdigstilt bakke 3; første renn i 3 bakker
- 1951:** Første offentlige trussel om rivning ble tilbakevist
- 1956:** Hittil største renn med 1200 deltakere
- 1958:** Bakkene fikk flomlys, senere utvidet
- 1960** Renndagen 6. mars raser trappesystemet i mellomste bakke; 13 deltakere skades
- 1961** Ovarennnet rehabilitert og ferdig til renn, nå med stål
- 1962** Bakke 4 (den minste) er ferdig, ikke planlagt brukt i rennene
- 1973:** Siste Bekkelagsrenn (nr 35) avvikles etter endelig rivningsvedtak
- 1974:** Arbeidet med den nye Europaveien (E6) starter
- 2008** Friluftsetaten åpner en ny tursti i skogen forbi toppen av det gamle bakkeanlegg

Bekkelagsrennene – «Guttenes Holmenkollrenn»

- Bekkelagsrennet ble første gang arrangert i 1927, de to første årene i 1 bakke, fra 1929 i to og fra 1950 i 3 bakker.
- Hopprennet ble i alle år arrangert for gutter i yngre aldersklasser (11-16 år), og fikk etter hvert tilnavnet «Guttenes Holmenkollrenn»
- Mange av Norges aller beste hoppere deltok i sine ungdomsår i Bekkelagsrennene, blant annet Thorleif Schjelderup, Arnfinn Bergmann, Arne Hoel, Olav B Bjørnstad (BSK), Nils Arne Eggen (senere berømt fotballtrener), Bjørn Wirkola, Torgeir Brantzæg, Halvor Næs, Fridtjof Prydtz, Johan Sætre, Ingolf Mork, Bent Tomtum, Per Bergerud og Roger Ruud
- Til sammen rundt 60 svenske hoppere har deltatt i Bekkelagsrennene. I 1961 deltok også 2 finske hoppere
- Noen jenter fikk også delta, blant annet Laila Schou Nielsen, Lisbeth Berg og Anita Wold.
- Noen år fikk Bekkelagsrennet status som offisielt Hovedlandsrenn for Norge hvor deltakerne var uttatt av skikretsene
- Bakkene ble også ofte og mye brukt til andre renn og trening, bortsett fra under krigen og ved ekstreme snø- og værforhold, til tross for stor dugnadsinnsats
- I tillegg til 5 krigsår måtte BSK avlyse Bekkelagsrennet 6 andre år pga umulige værforhold. Bakkene og rennet måtte i 1974 vike for framføring av Europaveien
- I 1961 gjorde NRK for første gang TV-opptak fra Bekkelagsrennet
- Da siste renn var ferdig vinteren 1973, hadde BSK avviklet 35 Bekkelagsrenn og rundt 30 000 deltakere hadde gjort nesten 60 000 hopp i bakkene.
- På det meste: Opptil 1300 deltakere og rundt 6000 tilskuere

«Rekker'n i Bekker'n»

I 1958 fikk Bekkelagsrennene sin egen hymne skrevet av forfatteren Odd Hjort-Sørensen, med musikk av Kristian Hauger og med sang av Frank Robert, alle tre meget kjente kunstnere på sine felt fra den tiden.

Han ska ta rekker'n i Bekker'n,
der går han på med nesa først og
tuppa opp.

Se på'n der strekker'n og knekker'n,
det blir et alle tiders sjev og kjempe-
hopp!

Og alle ned på sletta, der ser de jo
alle at her har vi dagens mann,
dønn ned i dompa med rompa opp
og tuppa ned går han...

Der satt'n rekker'n i Bekker'n,
det ble et alle tiders sjev og kjempe-
hopp!

Helt fra Kirkenes i nord, og syd fra
Kristiansand,
vest fra Bergens by, og øst over
Kjø lens rand,
gutter fra Kongsberg, Rena, Lena,
Hamar, Rælingen
møtes i dag til dyst i verdens største
gutterenn.

Se, på stillaset der står de, tusen
gutter er parat;
alle skal vinne, alle er bestemt på at:

Han ska ta rekker'n i Bekker'n,
der går han på med nesa først og
tuppa opp.

Se på'n der strekker'n og knekker'n,
det blir et alle tiders sjev og kjempe-
hopp!

Og alle ned på sletta, der ser de jo
alle at her har vi dagens mann,
dønn ned i dompa med rompa opp
og tuppa ned går han.

Der satt'n rekker'n i Bekker'n,
det ble et alle tiders sjev og kjempe-
hopp!

3. Ældres-medlemmer minnes Bekkelagsbakkene og Bakkelagsrennene

Lars Maanum (75)

Lars i Leirskallen ca 1960/61

Jeg vokste opp på Lille Langerud på 50 tallet og tidlig på 60-tallet, og ikke langt unna lå Bekkelagsbakkene. For oss gutter var det ikke bare bakker – det var et sted vi ble dratt mot, igjen og igjen, så snart skoledagen var over.

Jeg husker særlig en av de første gangene vi virkelig skulle prøve oss. Jeg var sammen med kameraten min Eivind og faren hans, Harry. Vi var 7 år og hadde fått oss nye hoppski, og dette var første gangen de skulle brukes i stor bakke slik de var ment. Ikke bare i de små bakkene på hjemme jordet.

Vi klatret opp stillaset, tok trappa oppover med skiene på skuldra. Harry gikk foran, rolig og trygg. Vi stoppet på nederste avsats og så utover. «Tør dere å kjøre herfra, gutter?» spurte han. Nei ikke herfra. Jeg skal hjelpe dere. Først Eivind. Han fulgte ham ned langs kanten på ovarennet, fikk ham inn i sporet. «Bøy deg ned. Og så bare seil over hoppet». Eivind gjorde som faren sa. Han satte utfor, og hoppet litt i da han nådde kanten. Jeg så ham fly – og jeg husker lettelsen da han kom ned og sto. Så

var det min tur. Kom igjen sa Harry. Jeg trakk meg sideveis ned til han mens han holdt meg i hånda. Han hjalp meg inn i sporet. Bøy deg ned stå på beina over støvlene dine Lars, sa Harry. Jeg gjorde som han sa bøyde meg og han slapp meg. Jeg kjente det i hele kroppen da jeg satte utfor. Farten, suset, øyeblikket på kanten – og så var jeg i lufta. Jeg hoppet ikke langt, men jeg sto. Buksebeina blafret, og jeg gled utover sletta. «Du sto jo, Lars!» ropte Eivind. Det var en seier. Og vi var i gang.

Bekkelagsbakkene ble etter hvert mer enn bare et sted vi dro til. Det ble vår arena. Vi hadde kort vei fra Langerudsvingen, vi kjørte bare ned Bjørnsejordet og gikk på hoppskia på jordet bak skauen (der motorveien går idag). Vi måtte ta av oss ski når vi kryssa Lambertseterveien. Jeg og Eivind – og etter hvert Dag – var der så ofte vi kunne. Vi var ikke med i noen klubb til å begynne med. Vi bare hoppet. Lærte oss selv. Levde i det.

Så en dag kom naboen min bort til oss i bakken – Eldar Hagen, som drev Eldar Hagen Sport han bodde tvers over gata der jeg bodde. «Gutter,» sa han, «dere som bor så nær og er så mye her – dere må melde dere inn i en klubb. Dere burde være med i rennene.» Han mente Bækkelaget, selvsagt. Klubben hans. Klubben som eide bakkene. Og vi gjorde det. Vi meldte oss inn, fikk vite når det var trening. Men det ble aldri noen renn på verken meg eller Eivind. Kanskje kom vi aldri helt inn i miljøet. Kanskje var vi mest gutter som trivdes best med å være der på vår egen måte.

Men vi fikk være med likevel. På dugnad. Som ti-elleveåringer fikk vi oppgaver. Først i tråkkegangen. Vi sto i tauet i den mellomste bakken og tråkket etter fall. Når noen gikk over ende, ble vi seilte ut og gjorde jobben vår, så bakken var klar igjen.

Året etter hadde jeg avansert litt. Da fikk jeg stå ved gavebordet. Der var det et helt eget liv. Sangen over høyttaleranlegget. «Rekkern i Bekkern», Speakeren som ropte startnummer, hoppere som kom susende – noen langt, noen kort, noen som falt og måtte bort til oss. Jeg husker en beskjed over anlegget: «Startnummer 268 har hatt fall i mellomste bakken. Kan reise seg og kjøre bort til gavebordet og ta med seg to flasker Sego solbær-sirup hjem. Da var det min jobb å bøye meg ned i kassa og finne fram flaskene.

Vi hadde også en prøvehopper – en jente, noe som ikke var vanlig den gangen. Hun het Lisbeth Berg. Hun var tøffere enn de fleste og hoppet i aller største. Etter prøvehoppet i den største bakken, ble hun av speakeren sendt til gavebordet. «Der er en gave til deg fra Hjemmet», ble det sagt. (Sikkert sponsor som det heter i dag). Og der lå det en stor, oppblåsbar gummibåt med reklametrykk for «Hjemmet». Den tok hun med seg, dro den over sletta og senere hjem til Konglerud-toppen der hun bodde. Lisbeth het senere Korsmo til etternavn og hun tok OL medalje på 3000 meter i OL i 1972.

Det skjedde mye i Bekkelagsbakkene. For oss var det ikke bare hopp og fart. Det var kameratskap, forventning, mestring – og det å få være en del av noe, selv om det kanskje ikke ble gjennom renn og resultater. Når jeg ser tilbake i dag, er det ikke hvor langt vi hoppet som står igjen. Det er lydene. Luktene. Stemningen. Og følelsen av å være en liten gutt med hoppski på skuldra, på vei opp trappa – klar for noe som føltes stort. Senere ble det hopping også i mellomste Bekker'n på meg, men høydeskrekken var årsak til at jeg aldri kom opp på toppen av største Bekker'n. Det ble vel også årsaken til at jeg konverterte til langrennsski. Ja, det var sånn at jeg kom på en historie til da fra 1959 tror jeg. Den gangen vi holdt til i bakken på kveldstid, og da var det en kveld med litt sånn ufyselig vær, litt vanskelig føre, og da var det en gjeng i den minste bakken, som skulle lære en danske å hoppe på ski. Og de hadde hjulpet ham å smøre skia, men de var ikke gode de gutta. Det var Terje Åsland fra Abildsøveien og noen andre som jeg ikke husker navnet på. Dansken, han tok

de nysmurte skia på skulderen og gikk opp han i minste bakken og opp på neste øverste avsats, for der var det sporet det gikk fra. Og så ropte han og spurte om det var klart, og han fikk selvfølgelig svar fra kulen at det var det, kom igjen. Dansken ropte i farta, men det ble ikke mye til fart det så vidt skia hans glei, det ble en katastrofe, for det var så vidt han kom ut på hoppet. Og jeg vet ikke om dere husker, at i minste bakken før den ble bygd om etter raset i den mellomste i 1960, så var det mellomrom mellom kulen og hoppet i minste bakken. Og denne dansken, han var jo forholdsvis ung mann. Han tippa utfor og ramla ned i hullet mellom hoppet og kulen. Han havnet ikke en gang på kulen. Og disse gutta som hadde smurt skia hans, det viste seg at de hadde smurt skia hans med rød swix på tørt føre. Og det sklei ikke. Og der hørte de at han lå og stønna, og de løp til, og var redde for at han hadde skadet seg. Går det bra? ropte de. Ja, ja, ja, det går bra. Det går bra. Jeg har mistet noe. Jeg har mistet noe. Har du mistet noe? Ja, hva har du mistet? Jeg mista min fyllepenn. Har du mista fyllepenn? Det var det eneste han var bekymra for.

Så var det en annen kveld vi var der. Jeg tror Lambertseter idrettslag hadde trening i mellomste bakken og jeg og noen kompiser, vi sto og så på. Det skulle settes nytt spor i mellomste bakken, og det var, jeg vet ikke om dere husker han, Tom Johnsen fra Lambertseter, han var en god skihopper. Han skulle sette spor, og han ropte fra toppen, «Klart?» «Kom igjen». Og han satte seg pent og rolig ned. Men i overgangen må det ha vært is, jeg vet ikke hva som skjedde, jeg, men vet dere hva? Han kom baklengs ut fra hoppet, sklei ut og landet på kulen, og sklei nedover. Ikke var han skadet. Han kom seg opp. «Faen», sa han. «Jeg skal sette spor, jeg går opp igjen». Og tror du ikke karen gikk opp og gjorde det samme igjen? Tom Johnsen kom to ganger baklengs ut fra hoppet på mellomste bekker'n Hva som skjedde resten av kvelden, det husker ikke jeg.

Var det noen av dere som var der?

Jeg var der.

Lars Anders Lund (76)

Mitt minne fra hopprennene i Bekkelagsbakken er som billettsselger på sletta i et par år frem til det året en av bakkene kollapset.

Far, Lars Ø. Lund, var ansvarlig for salget av inngangsbilletter. Stasjonert i en gammel arbeidsbrakke litt nord for selve arenaen, og heldigvis med varmeapparat i bua.

Vi ble utstyrt hvert år med billett-vesker, som ble lånt av Ekebergbanen (lik de konduktørene benyttet).

Så var det tidlig ut på morgenen, i hvert fall en time før rennet startet, på flere strategiske steder hvor publikum kom inn fra nord, syd og øst på sletta. Jeg stod alltid nærme der Raschs vei kom ned mot Abilsø, et lite stykke nord for dagens trase ned til Ringveien.

Etter endt økt, ca en time etter rennet var begynt, levert vi oppgjør til Lars Ø. i bua.

Der satt han med en gammel regnemaskin med sveiv, og med papir strimmel og tastet inn netto i billettinntekter fra hver veske, etter fratrekk vekslepenger.

Husker ikke hvor store billettinntektene var, kun at det var kaldt der ute, et par timer i trekken langs draget hvor veien går i dag.

Jeg merket ikke at en av hoppbakkene kollapset, stod for langt unna begivenhetene. Fikk heller ikke fulgt med på resultater. Det var først etter jobben var gjort. Geir & Jørn Fuglerud var hoppfeltene mine den gang. Jørn og jeg gikk i samme klasse, og våre familier var gode venner allerede fra 1950-årene!

Bjørn Tore Lie (82)

Bekkelagsrennet var en slags forløper for Norway Cup, selv om fotballturneringen hadde vært arrangert en gang (1972) før rennet fikk sin avslutning.

Bekkelagsrennet var helt fra starten i 1927 klubbens årvisse stolthet slik fotballturneringen er i dag. Det var også en sikker inntektskilde for klubben med flere tusen betalende tilskuere.

Rart å tenke på at rennet hadde en deltakertopp på ca 1500 når vi vet at det i 2024 kun var 220 lisensierte skihoppere i hele landet!

Rennet hadde aldri noen stor administrasjon, det største arbeidet ble utført av Gutterenns komiteen. Men vi hadde en base i Karlsrudveien hvor Ivar Hansen var skiformann i en årrekke og kona Bjørg hadde en 20% stilling som besto i å holde orden på medlemsarkivet og startlistene for gutterennet.

Husker godt at jeg i min formannstid stadig var innom Bjørg for å sjekke påmeldingen og var spesielt interessert i å vite hvilke BSK-hoppere som var påmeldt.

Da klubben fikk sin første heltidsansatte 1. januar 1976, var Bekkelagsrennet for lengst historie. Personlig tok jeg i min formannstid (1966-69) del i premieutdelingene, stor stas!

De siste årene i rennets historie assisterte jeg vår eminente speaker Magne Nielsen og fikk gleden av å dele ut Sunda-bokser til uheldige deltakere og til jubilanter!

Jørn Fuglerud (76)

Jeg var 6-7 år da jeg tok skrittet fra Nøtteknekeren, brannbakken, som vi hadde som nærmeste nabo, til det store målet: BEKKER'N.

Bakkene virket store for en 7 åring, så det var naturlig å starte med den minste.

Det var mange «gule autografer» under stillaset i snøen, så jeg var ikke alene om å være nervøs, da jeg med skrekkblandet fryd gikk trappene opp til toppen. Jeg kan ikke kalle det et skihopp, men satte nå utfør til slutt, og dundra i kulen.

Det var tre bakker i Bekker'n, 20m, 30m og 40m. Frem til 1964 var bakkene bygget av materialer som tre/tømmer. Den første bakken ble bygget i 1919, den andre i 1929 og den tredje i 1950.

Ras av trapp og deler av stillaset 1960: Det hadde vært teknisk tilsyn i bakkene før rennet i januar og februar samme år. Jeg sto mellom den lille og den mellomste bakken da det raste. Det var fullt av unge håpefulle gutter som sto og ventet på tur opp til toppen, klare til å sette «Rekker'n i Bekker'n», da deler av stillaset raste sammen. Dette medførte fullt kaos, ca. 10 gutter ble kjørt til sykehuset, 3 stk. ble alvorlig skadet, bl.a. Harald Sverre fra BSK. Gutta fikk besøk av Helmut Recknagel og Torbjørn Yggeseth på sykehuset. Dette var selvfølgelig stor stas for gutta!

Rennet ble utsatt ca 1-2 timer, men ble gjennomført med at hopperne fra den mellomste bakken ble flyttet til den lille og store bakken. Etter denne ulykken fikk norske hoppbakker en nødvendig gjennomgang og oppgradering som medførte diverse ombygginger, mange med rør-stillas som i Bekker'n.

Defilering og åpning av rennet foregikk på kulen av den mellomste bakken med andakt av presten Kjell Lund, eldre bror av Lars Ø. Lund. Dr. Olav Muri og kona Sossa var til stede som medisinsk personell ved hvert renn, som jeg husker dette.

Bakkebjørn, Bjørn Stokke, var alltid til stede i Bekker'n. Det var mange dugnadstimer som skulle til for å holde bakkene hoppklare, og dette styrte Bakkebjørn.

Gavebordet var på enden av sletta. Her ble det delt ut trøstepremier til de som tryna, mista lua, skien, eller hadde bursdag. De fikk med seg en boks med Sunda fra Sunda A.S., en flaske Fyklakk fra Alf Bjerke eller en banan fra Bama. Det hele ble profit styrt av speakerne, mens «Rekker'n i Bekker'n» runget ut over høytaleranlegget. «Rekker'n i Bekker'n» var komponert av Kristian Hauger, tekst av Arild Feldborg og Frank Robert fremførte sangen. Bækelagsrennet, Guttene Holmenkollrenn, var et av verdens største ungdomsarrangement. Bakkene ble et nasjonalt midtpunkt for rekruttering til hoppporten med 1500 deltagere og 6000 tilskuere på 1950-tallet. 1200 guttehoppere fra Finland, Sverige og Norge pluss en jente deltok på 60 tallet. Det var Lisbeth Berg fra Abildsø, som senere tok bronsemedalje på skøyter i OL.

Anlegget lå i skråningen ned fra Lambertseter mot Abildsø, omtrent der bomstasjonen på E6 står i dag. (Hele sletta var en myr så det hendte at flaggstengene forsvant ned i myra). Flombelysningen i bakkene kom i ca 1958.

Kjente storhoppere som Torbjørn Yggeseth, Bent Tomtum, Torgeir Brandtzæg og Bjørn Wirkola, Johan Sætre m.fl. var deltakere i rennene. Skihopper,

fotballspiller og legendarisk trener Nils Arne Eggen hadde bakkerekorden på 43,5m i den store bakken. Tidligere år deltok blant annet Arnfinn Bergmann og Halvor Næs og Laila Schou Nilsen. I Bekker'n ble de norske olympiere «støpt».

Rennleder i mange av de årene som jeg var deltager, var Ole T. Heiestad.

Jeg fikk delta i den lille bakken første gang som 10 åring i 11-årsklassen. Antar at min fader hadde en finger med i spillet slik at jeg fikk delta. Han var juniorformann, som det het den gangen. I 1962 var jeg heldig og ble nr. 5 av 230 gutter i klassen 12 år. Jeg fikk Nordstrand Blads pokal som hvert år tilfalt beste sognehopper. Litt spent var jeg, da jeg kom på skolen mandagen etter. Karl Kristian Granan (Basse) ble nr. 4 året før, og da kom overlærer Klokk inn i klasserommet og gratulerte. Så jeg satt spent og ventet. Men det kom ingen overlærer.

Vi hadde Pål Clasen som trener noen år på 1960 tallet. Hans standard tilbakemelding etter hoppet var: «Gå opp å prøv igjen, Krøkka!»

Vi gikk ofte på hoppskiene tur/ retur Bekker'n. Så vi fikk rilla skiene skikkelig ved passering av de strødde veiene. «Er det så nøye a». Fikk vi større skader på treskiene, gikk vi innom skimaker Rivedal i Oberst Rode vei som holdt til på loftet i et lite uthus.

I 1963 ble Hovedlandsrennet lagt til Bekker'n. Det var skikretsene rundt om i Norge som tok ut deltakerne fra hver krets. Jeg var heldig og kom med fra Oslo skikrets i hopp og kombinert, med resultatene nr.3 i kombinert og nr.13 i spesielt hopp. Klassen jeg deltok i, hoppet i den mellomste bakken. Langrennet ble arrangert på Ekeberg og Brannfjell.

Det var sånn at 11- og 12 årsklassen hoppet i den lille bakken, 13- og 14 årsklassen i den mellomste og 15- og 16 årsklassen i den store.

Jeg var hoppsjef i den store bakken i 1970-73 under bakkeshjef Oddbjørn Hagen, som vant OL-gull i 1936 i Garmisch-Partenkirchen.

Det var dårlig med sponsorer og antrekket var deretter, men ledelsen hadde blå, gule og røde rosetter på brystet. Så det svingte litt med en rosett på brystkassa!

Bikkja i bakken var også til stede!

Jeg vil også nevne at det var kongelig besøk av kronprins Harald i Bekker'n i 1958 hvor Gunnar (Kasper) og bror Geir var ledsagere på tribunen i den mellomste bakken.

Etter endt «karriere» som deltager i 6 år, var bl.a. Bjørn Erik Eriksen og jeg faste prøvehoppere. Det siste rennet ble arrangert i 1973. Bakkene ble dessverre revet i 1974/75 for å gi plass til Europa-veien.

Guttenes Holmenkollrenn ble arrangert fra 1927-1972.

På bilde nedenfor finner du følgende unge lovende BSK-hoppere i Bekker'n fra ca. 1960: David Øverby, Arild Thowsen, Geir Fuglerud, Bjørn Erik Eriksen, Arild Jonassen, Jørn Fuglerud, Karl Kristian Granan, Tor Olsen

Gunnar Kaspersen (79)

Jeg husker godt at Geir og jeg overrakte en kniv ved det kongelige besøk i bakken, og at jeg stilte det famøse spørsmål om han trodde at faren hans hadde turt å hoppe i Store Bekker'n. Å spa snø var jo ellers en årlig foreteelse og selv husker jeg at jeg et år spadde sammen med Oddbjørn Hagen som da var bosatt borte i Kirkeåsveien hos Ahlberg. Og at vi hvert år måtte hente startnumre som Johs Åsgård oppbevarte hos seg i Kirkeåsveien 7. Faderen var jo ellers ansvarlig for premieutdelingen som fant

sted på Lambertseter Sentrum, og jeg var i bakkene da stillaset ramla ned. Ellers måtte jeg en gang låne bort soveposen min til Roger Ruud som hadde glemst sin, den ble aldri vasket siden. Et minne ellers fra Bekkelagsbakkene er Sunda pokalen, og at stevnets leger var Sossa og Olav Muri, førstnevnte bar rød rosett.

I 1961 hadde Bekkelagsrennet besøk av to guttehopper med leder og trener Erkki Rajala. Rajala deltok for Finland i OL i St Moritz i 1948. (Den ene av de to finske hopperne ble for øvrig nr 4 i klasse 13 år.) Hverken Rajala eller guttene kunne snakke noe annet enn finsk. De trengte tolk, og tolk fant rennkomiteen ved min far Einar hos mor Sundelin som var fra Finland. På bildet nedenfor sitter de to finske hopperne og spiller «ishockey» med min far og meg, mor Sundelin og de tre Sundelin-brødrene som tilskuere.

Jeg husker spesielt godt at Erkki Rajala, som bare snakket kav finsk hadde lært en setning på norsk av gamle norske hoppvenner fra den gang de var aktive:

«Ja, ja – vi vil ha – Lutefisk og lefse, brennevin og snus».

Atle Sundelin (81)

Atle i 1954 i Nøtteknekkeren
(der Kastellet skole ligger i dag)

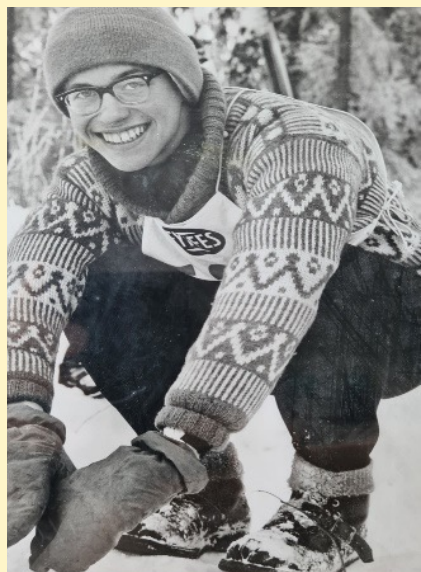
Min familie flyttet til Bekkelagshøgda i 1953. Allerede året etter ble jeg medlem av BSK. Jeg var idrettsaktiv. Var med i nesten alle klubbens idretter, men vi kalte det ikke all-idrett, vi var med der det skjedde. Det inkluderte hopp og langrenn.

- Etter å ha startet i Nøtteknekkeren gikk vegen videre til den minste Bekkelagsbakken i 1954.
- Som en del av hopp-treningen fikk jeg anledning til å delta i en privat hopp-skole ledet av turnlegenden Paal Clasen (ja, allerede den gang var det noen som skulle tjene på de ivrigste av oss). Paal Clasen var en kjendis i den tidens Norge. Foruten å ha vært en av de fremste i turn, fortsatte han som NRKs turn-kommentator på TV. Han kunne mye om drett, men noen pedagog ble han aldri. Og jeg ble aldri noen hoppstjerne, men 1 gang under

Clasens trening traff jeg skikkelig i satsen og landet på nesten helt flatt underlag. Gikk selvfølgelig på trynet og med all luft presset ut av kroppen. Når jeg etter en lengre restitusjonstid kom meg opp til Paal Clasen på trenertribunen var kommentaren: «endelig begynner det å ligne på noe». Det ble ikke flere hopp på meg den dagen, og hoppkarrieren stoppet før jeg prøvde meg på den mellomste Bekkelagsbakken.

- Jeg deltok som hopper i ett Bekkelagsrenn, og selv om hoppene var midt på treet måtte jeg ta turen opp til Lambertseter Gård hvor resultatene ble slått opp på veggen for å sjekke plasseringen. Noen premie ble det ikke.
- Min debut som funksjonær i Bekkelagsrennet var som trækker i den minste bakken i kombinasjon med å være vakt ved sperringene rundt sletta. Som vakt måtte jeg prøve å stoppe «Uffe», senere også han en kjendis i Oslo-idretten. «Uffe» var lett funksjonshemmet, og i den forbindelse ble han dessverre mobbet av spesielt de som var yngre enn ham. Derfor likte han ikke å bli tilsnakket av en mye yngre vakt. Jeg tapte den kampen.
- Senere fikk jeg ett år som utregner, dvs sette sammen hopplengder og stilkarakterer for å få den endelige poengsum. I dag ville alt slikt arbeid løses av datamaskiner, den gang gikk det for hånd, men etter opplegg som bygde på mange års hopprenn-erfaring.
- For meg var disse jobbene en «skole» i å bidra som frivillig i et dugnadsfelleskap som jeg har tatt med meg gjennom hele livet.

Eldar Børsum (78)

Eldar i Dagbladet fra
Bekkelagsrennet i 1963

Minner fra Bekkelagsrennene fra en Skeidgutt (medlem av BSK fra 1993):

Bekkelagsrennene eller «Guttenes Holmenkollrenn» var store saker. Bare smak på navnet, «Guttenes Holmenkollrenn». Fantet det egentlig noe større for gutter som vokste opp på 50- og 60- tallet og som drev med hopping, fra de minste bakker som vi bygde selv til hundrevis av bakker rundt om i landet.

Vi drømte om skihopping og ikke minst om å hoppe i Holmenkollen engang i framtida. Hopp var nasjonalsport med tilhørende prestisje og ære. På vegen dit var «Guttenes Holmenkollrenn» et naturlig stoppested. Smart av BSK å bruke «Guttenes Holmenkollrenn» på Bekkelagsrennene. Det støttet opp under drømmene. Mange senere storhoppere har satt sine nedslag i Bekkelagsbakkene.

Selv kom jeg fra en annen klubb i Oslo, Skeid, som hadde en stor gruppe med guttehoppere på den tida, likeså for Årvoll i vårt nabolag. Dette var på den tida områder i byen med kraftig vekst i befolkningen, akkurat som Lambertseter seinere. Den yngste klassen i Bekkelagsrennene var i min tid 11 år, den eldste 16. Min første deltakelse var i 1959 i klasse 11 år. Utstyr og ski var jo en smule annerledes da enn nå. Vi stilte i strekkbukser med sylskarp press signert mor, strikkegenser i klubb-farger eller type Marius, topplue i klubbens farger

som helst skulle blåse av i det du landet slik den gjorde for de store gutta og polvotter, hansker hvis far hadde råd. Og under, lange underbukser og ullstillongs og et par lag ull oventil. Var det ekstra kaldt, var det et nummer Aftenposten foran og et bak, vi skulle jo være utendørs hele dagen og vise oss fram, Norges framtid i nasjonalsporten. Hopp-skia var så ymse. I de yngste klassene var det langt fra alle som hadde hoppski, da stilte man med langrennsski. Med hoppski var jeg usedvanlig heldig. Jeg hadde en morfar som var ski- og fele-maker som bodde på Bekkelaget i Oberst Rodes vei og var for øvrig eldst i søskenflokken Åsnes som etablerte skimerket med samme navn. Selv var han født på Rivedal og beholdt det navnet. Til barnebarnet, altså meg, kappet og høvlet han ski stort sett hvert år og reparerte, skjøtet og limte når det var nødvendig. Det siste paret med treski signert morfar er på bildet vedlagt. De ble brukt fram til 1961 da plastskiene overtok for mitt vedkommende. Med de gamle hoppskiene før plasten overtok, kan en saktens spørre seg om det var vi som hoppet med skia eller om det var skia som hoppet med oss. De var både tunge, veide vel 7-8 kg og ganske lange, gjerne 2,50 m. Tunge å bære på, men vi ble jo sterke i beina.

Under rennet som varte hele dagen, trippet vi rundt, lekte og slåss, for å holde varmen til det ble vår tur. Rett som det var måtte noen en tur inn i skauen for å lette på buljong eller kakaotrykket, en og annen pølsesnabb kunne en også finne, spenningen steg jo etter hvert som det nærmet seg vår tur og ikke alle var like komfortable med å hoppe i en 20 meters bakke, halvparten var mer enn nok for mange. Poden kom stolt hjem fra rennet og kunne vise fram en pokal som 12 premie.

1960 ble et dramatisk år for Bekkelagsrennene. Jeg stod på sletta da det skjedde. Plutselig blir det et forferdelig spetakkel fra den mellomste bakken. Gutter kom løpende nedover tilløpet i vill fart. Hva skjer, raser stillaset? I så fall var en mulig katastrofe på gang. Det var jo tjukt med gutter der. Heldigvis gikk det rimelig bra etter omstendighetene, men det satte sitt preg på oss gutta. Arrangøren beholdt roen i den kritiske situasjonen og har min

største respekt for hvordan de håndterte den. Det sitter spikret. Klassene 11-14 år gjennomførte en omgang i den minste bakken, en klok og fornuftig avgjørelse man bare måtte respektere. Noe mer husker jeg ikke fra det året, hendelsen i den mellomste bakken overskygget alt.

Som tidligere nevnt var «Guttenes Holmenkollrenn» stort. I 1962 var det deltakerrekord med 1350 deltakere, altså 450 deltakere i hver av de tre bakkene i snitt. Med to omganger blir det 900 hopp i hver bakke i løpet av dagen! Tar et hopp 20 sekunder og da går det virkelig unna, blir det 3 hopp i minuttet noe som gir 300 minutter eller 5 timer på selve hoppinga. I tillegg kommer premieutdeling mm. De fleste arrangører ville jo brukt en uke på å gjennomføre et slikt arrangement, hvis de i det hele tatt hadde våget, Bækkelagets Sportsklub gjør det altså på én dag, år etter år med samme glød og entusiasme. Funksjonærene hadde neppe gått på noe smilekurs, men glimt i øyet hadde de og høflige og vennlige var de alle som en. Du ble sett. Jeg hadde ambisjoner det året etter en 2 plass og Sundapokalen i 835 sølv året før. Men spenningsnivået var nok altfor høyt, jeg var stiv som en stokk før jeg satte utfor. Det endte naturligvis med fall, og da opplevde jeg en annen av arrangørenes mange finesser. Speakeren i bakken hadde registrert fallet og jeg kunne gå til gavebordet og hente en trøstepremie, kanskje var det en boks Sunda denne gangen.

Det siste året jeg deltok i Bekkelagsrennene var i 1963. Jeg deltok i 15 årsklassen. Dette året var «Guttenes Holmenkollrenn» også «Guttelandsrenn», et norgesmesterskap for gutter, det første i sitt slag. For arrangøren betydde dette at hopprennet ble utvidet med langrenn på lørdag. Langrennet gikk fra Ekeberg skole og rett etter start krysset vi trikkelinja til Simensbråten. Hvorfor vi ikke startet på den andre sida av sporet vet ikke jeg, men trikkførerne fikk jo en hyggelig opplevelse og et lite avbrekk. Den dagen hadde skiløperne forkjørsrett framfor trikken! Og løypa var tøff, opp og ned på Brannfjell utallige ganger. Ved en misforståelse hadde jeg gått gjennom både 3 og 5 km før start, aldri mer og helst en dag eller to tidligere. Men

oppvarmingen ble jo grundig. Skikretsen hadde klokkelig lagt kretsmesterskapet i hopp tidligere på vinteren til Bekkelagsbakkene, arrangør var Lambertseter. Dermed var vi blitt litt kjent med den store bakken, men jeg hadde aldri hoppet i den med toppfart, nest øverste avsats fikk greie seg. Vi hoppa mer enn langt nok med den farten. Stor var overraskelsen da arrangøren satte toppfart. Blir det bakkerekord i dag? Men den holdt med meteren, jeg var to bak og syntes overgangen var faretruende nær med en noe uryddig landing. Det 2 og 3 kombinert hoppet var bedre og en storfor- nøyd Skeidgutt kunne traske bort til morfar med 18 premie i hopp, 3 premie i kombinert og Damenes pokal som beste hopper i kombinert takket være et meget godt siste hopp. Jeg var fullstendig hypnotisert med komplett tunnelsyn før siste omgang. Om jeg skulle lande på sletta spilte ingen rolle, jeg ville stå uansett.

Året etter var jeg prøvehopper i Holmenkollen og seinere flere ganger deltaker i kombinert. Guttenes Holmenkollrenn hadde vært et viktig stoppested på vegen dit for meg.

I 1993 flyttet jeg med familien til Bekkelaget og meldte meg selvfølgelig inn i BSK. Der har jeg vært siden.

Jeg var jo i utgangspunktet halvt Bekkelagsgutt, nå ble jeg hel.

Henning Kyvåg (79)

Året var 1957.
Jeg var 10 år som på bildet.

En vennegjeng av tiåringer ville bort og titte på disse bakkene som vi hadde hørt om. Vi hadde tatt med ski og var inne på tanken om å utfordre vår skjebne. Selv var jeg utstyrt med beksømstøvler og strekkbukser. Skia var skikkelig preppa og smurt med stearinlys. Jeg var klar. Vi tittet opp på en

kjempestor bakke som ble kalt den minste Bekkelagsbakken. Da startet utfordringen. Hvem ville være Thorleif Falkanger? Vennene mine (trodde det var venner) startet med å presse meg til å bli prøvehopper den dagen. Hva visste jeg om prøvehopping! Kjente bare til norsk prøver fra skolen. I gjengen var det også en pike som jeg var veldig begeistret for. Det var nå eller aldri. Jeg klatret opp i høyden og kjente skrekken komme snikende. Det var forferdelig skummelt. Jeg hadde et håpløst og vanskelig valg. Etter en grundig ti minutters vurdering så valgte jeg å trekke meg. Jeg skulle jo tross alt på skolen dagen etter. Det ble pipekonsert og ganske flaut.

Jenta som jeg var så begeistret for og som jeg hadde vært modig nok til å invitere på barnefilm på Nordstrand kino samme uka trakk seg fra vår avtale.

Da mistet jeg interessen for hoppporten.

Syntes ikke hopping var noe særlig gøy!!!

Leif Inglingstad (70)

Leif i Bekkelagsrennet i 11-års-klassen i 1967

Hopp»karrieren» startet i Brannfjell i Steinpukker'n, Vitabakken og Briskesvevet, sammen med utforkjøring i Dødsløypa.

Jeg er født og oppvokst på Bekkelagshøgda i Høgdefaret 10, og var i de årene jeg deltok i hopprenn rundt omkring i sørlige Norge medlem av Lambertseter IF fram til 1970. Senere var jeg medlem av Årvoll i 2 sesonger. Grunnen til at det ble Lambertseter IF, var at det ikke var skihoppere i Bækkelagets Sportsklub i min aldersklasse.

Bekkelagsbakkene, med sin beliggenhet i Lambertseteråsen, var naturlig nok vår fremste treningsarena, sammen med Eker'n som lå inn fra Marmorveien. Det var også helt naturlig at jeg deltok i Bekkelagsrennene, som var det aller største for hoppgutta på den tiden. Bekkelagsrennet var det stort å delta i, ikke minst fordi det ble kalt «Guttenes Holmenkollrenn» og at det var så mange deltakere og tilskuere. Ett av årene jeg deltok var jeg 11 år, og det var ikke hvem som helst jeg konkurrerte mot. Se resultatlisten nedenfor: Per Bergerud senere verdensmester, Tom Kristiansen, Norges første vinner av et V-cup-renn og så Roger Ruud, han ble bl a nr 2 sammenlagt i v-cup'en og vant enkeltrenn, som i Holmenkollen.

Klasse 11 år:

1.	Per Bergerud – Svene	189,5
2.	Tom Kristiansen – Årvoll	189,0
3.	Roger Ruud – Lensbygda	188,0
9.	Terje Anzjøn – BFG	181,0
14.	John A. Wøhni – Abildsø	177,5
24.	Arne Roger Hole – BFG	171,0
24.	Leif Inglingstad – Lambertseter IF	171,0

En av de første jentene i en hoppbakke, Anita Wold hoppet også i vår klasse.

Det meget spesielle med disse navnene er at vi gutta med unntak av Roger Ruud fortsatt holder sammen og treffes rundt 4 ganger årlig til treff og mimring. I tillegg er følgende med i gjengen som møtes: John Erik Strømberg fra Ull/Kisa, Steinar Korsmo, Årvoll, Kjell Kristiansen Skeid, Per Erik (Pelle) Holm BFG og Ola B. Bjørnstad, Gjelleråsen.

Hva jeg ellers husker og opplevde er at:

- Eneste «oppdriften» vi hadde var store polvotter med «slakk» strikk
- «Prepping» av bakkene i forkant av selve rennet. Det var kun «beintråkking» som gjaldt. Det var ingen tråkkemaskiner. Bønnik (Bjørn Erik Eriksen) fortalte at hans far monterte en stor talje i hoppkonstruksjonen med tau ned på sletta. Tauet var festet til en hest, lånt at bondegården i Skulleruddumpa. Denne gikk ut over myra mot Enebakkveien og dro snø i sekker opp i bakkene.
- Premieutdelingen var først på Folkets Hus Abildsø, og senere flyttet til Lambertseter Senter
- Vi hoppere ble tatt godt vare på av blant annet legene Olav og Sossa Muri
- Var du nedi med hånda eller falt, var det alltid en trøstepremie på sletta.
- Overgangen fra treski og smøring som «Rekord», stearinlys, smeltet grammofonplater og hopplakk til «kofiks» ski, dvs ski gult belegg på fra Kongsberg og 5 renner fra Splitkein var stor.

Dag-Amund Lie (81)

Dugnad preget bakkenes historie så lenge de eksisterte. Det første hopprenn i den første Bekkelagsbakken ble arrangert i 1919. Iherdig innsats ble i årene etter lagt for dagen for å forbedre bakken. Aker kommune gav klubben et bidrag på kr. 2.500.- en betydelig sum på den tiden. Stor innsats fra klubbens medlemmer gjorde at det første Bekkelagsrennet ble arrangert i 1927 med 448 deltagere. Aker kommune gav mindre bidrag, men det aller meste var basert på dugnad. Kommunen gav i 1934 et nytt bidrag til bakkene på hele kr. 1.500,00. Gjennom hele 30-tallet ble det gjennomført utbedringer av anlegget slik at det i 1939 fremstod som et mønsteranlegg. Det ble da lagt fram et anslag på at det var lagt ned 3000 dugnadstimer i anlegget.

Etter krigen måtte anlegget restaureres og igjen fortelles om en meget stor dugnadsinnsats i arbeidet med bakkene som siden 1929 bestod av 2 bakker. Etter krigen kom et nytt prosjekt. En ny stor bakke skulle realiseres. Bidrag fra kommunen samt stor dugnadsinnsats bidro til at bakken stod klar til rennet 1950.

Kontroll av bakkene i 1954 medførte at fartsbygget i den lille bakken måtte rives. Igjen ny dugnad medførte at nytt ovarenn stod klart allerede vinteren etter.

Utover på 1950 tallet ble også anlagt en liten bakke for de minste. Videre ble det nord for bakkene anlagt en liten slalåmløype.

Neste store prosjekt var lys i alle hoppbakkene og i slalåmbakken. Dette ble markedsført gjennom utdeling av 30 000 brosjyrer, 500 reklameplakater ble hengt opp, høytalerbiler kjørt rundt, fakkeltog ble arrangert og særlig Nordstrands Blad fulgte aktivt opp. Kommunen bidro med kr. 6000 og Skiforeningen med kr. 10.000. Lysanlegget ble åpnet i 1958.

De årlige rennene krevde selvfølgelig stor innsats av klubbens medlemmer. Snømangel enkelte år medførte at snø måtte kjøres til bakkene og delvis bæres opp i ovarennene. I 1964 ble det registrert at det ble kjørt 204 lastebillast med snø fra Østensjøvannet.

Det siste planlagte renn skulle avvikles i 1974. Dette var også et år med lite snø. Da rennkomiteen skulle undersøke mulighetene for å hente snø på Østensjøvannet gikk en av komiteens medlemmer gjennom isen. Dermed ble det som skulle være det siste rennet på grunn av veibyggingen avlyst. Renndagen krevdes det alltid stor innsats fra klubbens medlemmer. Startlister skrives, gavebordet måtte fylles slik at enkelte heldige, men også uheldige fikk en oppmuntring fra det rikeholdige gavebordet. Pølser og solbærtoddy og buljong skulle selges. Her tok kreativiteten noen gang overhånd, blant annet ved at pølsevann ble solgt som buljong etter at pølsene var utsolgt.

Billetter skulle selges for det var lenge et stort tilslag av tilskuere, rekorden skal ha vært 6000 tilskuere. Her gjaldt å ha folk plassert i alle stier og veier. Undertegnende mener å huske at han et år ble plassert i skogen overfor bakkene med resultat 2 solgte billetter.

Resultatlister skulle utarbeides slik at premieutdelingen kunne avholdes. Dommerne skulle bespises.

Bekkelagsrennet og bakkene var avhengig av dugnadsånden i klubben. Guttenes Holmenkollrenn med mellom 1000 og 1500 deltagere hvert år ble også et av klubbens ansikter utad. I tillegg til en viktig inntektskilde for klubbens hovedstyre.

Folke Sundelin (79)

Folke fra ø-løypa midt tidlig på 1960-tallet

Jeg var 6½ år da familien flyttet til Oslo og Kastellet i 1953. I 4 vintre kunne vi derfor glede oss over å ha Nordseterjordene (for skigåing) og Nøtteknekkeren (for skihopping) som vår nær-arena. Nøtteknekker'n var på 1950- og 60-tallet en liten hoppbakke med et lite stillas, bygd opp av entusiastiske BSK-foreldre for at småbarn fikk øve seg i hopping. Det var også med på at mange av oss ble medlemmer av Bækkelagets Sportsklub (BSK).

For familien ble det ny flytting i 1957, nå til Granstuveien på Øvre Bækkelaget. Da kom vi nærmere Bækkelagsbakkene, som BSK allerede da hadde bygget ut med 3 bakker som Norges største anlegg

for guttehopper. Jeg hadde tidligere vært med på flere Nøtteknekkerrenn og fikk ett renn i minste Bekker'n, men ble aldri noen ordentlig skihopper. Turte aldri hoppe i mellomste bakken, til det ble ovarennet for stort og høydeskrekken for sterk.

Likevel var det moro å være mye i Bekker'n. Og vi var med på mange dugnader for å få bakkene i stand. Selve renndagen var det årlige høydepunktet, og etter hvert vokste oppgavene. Det å være assistent for speakeren var stort, og tilliten som medlem av utregnerkorpset, med ansvar for å regne ut hoppernes poengsum og fastsette resultat- og premielistene, føltes enda større.

Men den sterkeste inspirasjonen kom fra selveste Oddbjørn Hagen. Tenke seg til at han som hadde vært olympisk mester i 1936 var der, som medlem av vår klubb. Sammen med Oddbjørn og flere andre «gamlekarer» preppa vi unge bakkene og gledet oss til Guttene Holmenkollrenn, der vårt store forbilde stilte som bakkesjef i storbakken - år etter år. Alltid villig til å ta sin støyt; alle bakkene skulle bli fine. Han fikk oss til å ta i ekstra, og vi var stolte!

Mange av oss lærte mye av dette. BSK førte erfaringene videre, bl.a. i Norway Cup. Det skjedde i 1974 da Bækkelagsbakkene og -rennet måtte legges ned etter at nye Europaveien (E6) ble ført fram over hele sletteområdet.

Arild Thowsen (81)

Bilde tatt av Arild i svevet under
NM i 1970

Arild hadde en karriere som skihopper og deltaker i kombinert. Arild har valgt å la sine minner knyttes til året 1958, ett av de årene hvor Bekkelagsrennet var Hovedlandsrenn. Fra hans arkiv har han funnet frem mange plakater, brosjyrer og reklamer:

Presentasjon av Arild Thowsen

Hovedlandsrennet – 02.03.1958

Velkommen!

Landsrennet for gutter 1958 er det siste i den rekke arrangementer som de forskjellige klubber har gjennomført på vegne av Norges Skiforbund i anledning av dette forbunds 50-års jubileum.

Som arrangør takker Bækkelagets Sportsklub for den ære som på denne måte er vist oss, og retter samtidig et hjertelig velkommen til guttehopperne fra hele landet, våre hedersgjester idag, med deres ledere.

Vi retter også et hjertelig velkommen til alle som ved sitt nærvær er med og kaster glans over dagen, til foreldre, dommere, presse og til et stort og interessert publikum.

Vi ønsker samtidig å rette en hjertelig takk til de mange som gjennom sine gaver eller andre ytelser har vært med å styrke og høyne arrangementet.

Måtte dagen bli en ansporende begivenhet for de unge hoppere og en minneverdig vintersportsdag for alle.

BÆKKELAGETS SPORTSKLUB

LANDSRENNET FOR GUTTER 1958 (NORGES SKIFORBUNDS 50-ÅRS JUBILEUMSRENN)

BÆKKELAGETS SPORTSKLUB'S ARBEIDSUTVALG:

Norman Jarnøy (gul rosett)
formann.

Bjørn Stokke
varaformann.

Chr. Bruu
kasserer.

Rigmor Andresen
sekretær.

RENNETS ANSVARLIGE:

Leder: Gunnar Brachel (hvit rosett)

Sekretær: Anders Ege

Kasserer: Gerd Pedersen

Styremedlem: Rolf Granan

Sjef største bakke: Oddbjørn Hagen (rød rosett)

Sjef mellomste bakke: Werner Toblasson (rød rosett)

Sjef minste bakke: Gunnar Gjesdahl (rød rosett)

Ordenssjef: Gullbrand Nyhus (gul rosett)

Leger: Sossa og Olaf Muri (blå rosetter)

Sambandstjeneste: H V 02105

Sanitetstjeneste: Oslo Røde Kors' Hjelpekorps

Pressens veileder: Ivar W. Aasheim (nasj. rosett)

Antall deltakere i de enkelte klasser

- Klasse 1 * 11 år: **70 deltakere**
Arild Jonassen, BSK. Ole Arntsen, Ready
- Klasse 2 * 12 år: **92 deltakere**
Arild Thowsen, BSK ble nummer 11 i sin klasse
- Klasse 3 * 13 år: **73 deltakere**
Rolf Bredesen, BSK. Arve Henry Eriksen, BSK. Lars Grini, S.Å.S Hadeland
- Klasse 4 * 14 år: **88 deltakere**
Frithiof Prytz, Ready
- **Klasse 5 * 15 år:** **85 deltakere**
Rolf Nyhus, Nordstrand. Jarle Ellefsæter, Nybygda. Terje Holm, Skeid.
Jan Helmer Soleng, BSK. Bjørn Tronerud, Skeid
- Klasse 6 * 16 år: **65 deltakere**
Rolf Jacobsen, BSK. Nils Arne Eggen, Orkdal (bakkerekord 43,5 m i store).
Svein-Erik Cedervall, BSK
- **Totalt** **473 deltakere**

Sponsorer i Hovedlandsrennet i 1958

MARCONI "Jericho"

VAR ELEKTRISKE MEGAFON "JERICHO"
ER DET BESTE HJELPEMIDDEL VED
SKIRENN OG IDRETTSSTEVNER

ENKEL Å BEHANDLE
LETT Å BÆRE

NORSK MARCONIKOMPANI A/S
HUNKEDALSVEIEN 35, OSLO • TLF. 41 72 97

Merket kjent overalt hvor skisport dyrkes

"TENTO 50"
den beste impregnering og smøring under
skiftende værforhold.

"TENTO 86"
skilakk er prøvet og anerkjent for
hopp, utfor og slalom.

"TENTO" HOPPSMØRING NR. 8

"TENTO" GLATTVOKS NR. 9

MAGNUS N. NIELSEN
Øvre Slottsgate 12 V - OSLO

PAPIR
TRYKKSAKER
KONTORREKVISITA

Telefon 42 53 21

Den leder stort i konkurransen

FELLESSLAKTERIET
FS

Sponsorer i Hovedlandsrennet i 1958 forts...

BEKKELAGSRENNET
har
3 BAKKER
men det er bare en

Edv. A. Backe

Spør mor, GUTTER, om middagsmaten er kjøpt hos **EDV. A. BACKE**, han har utsalg over hele byen.

*Kjøtt
Flesk
Pølser
Pålegg*

og mye annen GOD mat bør MOR kjøpe i:

WM. THRANESGT. 63.....	TH. 37 19 30
FRYDENLUNDSGT. 14.....	" 46 07 97
GRENSEN 9.....	" 33 52 70
HEGDEHAUGSVEIEN 30.....	" 46 55 13
INDUSTRIGT. 60.....	" 46 76 76
VOGTSGT. 39.....	" 37 14 27
BYGDØ ALLÉ 63.....	" 44 32 62

ENGROS SALG: WM. THRANESGT. 63

Barnas favoritt!

BAMSE-GOTT
SMØRBRØDPÅLEGG

Et produkt av naturens egne frukter som barna liker og som styrker kostholdet.
Og prøv den gode deisen som kan lages av den:

Pisk 1/2 liter kremfløte, Rør 4 spsk. Bamse-Gott i kremen litt etter litt. Servér i dessertglass, og strikk en iskjeks i Bamseskremen. Pynt med Sunco-print kake- og dessertpynt i tube.
ER LETTVINT Å LAGE - SMAKER HERLIG

SUNCO
Beige kvalitet

Spør etter Bamse-Gott som lages og garanteres av **SUNDE & CO.**
Næringsmiddelabrikk

**Allt i
BYGGEARTIKLER OG JERN**

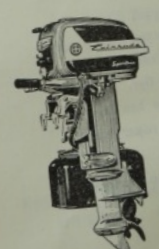
Godt utvalg også i
Tapeter, Linoleum, Teppe, Løpere, Voksduk etc.

Besøk vårt utsalg i Skippergt. 33

L. A. LUND

Byggeartikler og jern
Telefon 33 40 80

Best i stilen - best i lengden

Evinrude
quiet outboard motors

11 lettstartede, stille-gående modeller fra 3 til 50 HK.

Importør:
Auto Supply Co
Lilletorget 1, Oslo - 42 39 15

Diverse vandrepokaler i BSK

- **Stolte gutter fra klubben med pokaler som følger:**
- **Arild Thowsen med Westminsterpokalen**
- **Jørn Fuglerud med Bjellandspokalen**
- **Frode Tobiasson med Langrennspokalen**
- **Knut Gyring med Arvikapokalen**
- **Geir Fuglerud med Oddbjørn Hagens pokal**

Det kan kanskje være spørsmål om det er så mange klubbene som har så fine interne vandrepokaler for skisport i juniorgruppen som BSK. Her har vi de staute vinnere 1962. Fra venstre: Arild Thowsen med «Westminsterpokalen», Jørn Fuglerud med «Bjellands» pokal, Frode Tobiasson med Langrennspokalen, Knut Gyring med «Arvika»-pokalen og endelig Geir Fuglerud med Oddbjørn Hagens pokal. En fin samling pokaler og ditto gutter.

Kjente fjes i Bekker'n og sognemesterskapet

Pål Clasen, som vant D-klassen, og som var hoppinstruktør i BSK tar god vare på talentene:

Arild Thowsen med nummer 13 på brystet

Arve Henry Eriksen med nummer 94 på brystet

På vegne av **BSKs Eldre** vil jeg takke alle bidragsyttere for en utmerket jobb.

Spørsmål om heftes innhold kan rettes til meg

Med vennlig hilsen

Atle Sundelin

Mobil 908 82 328

Foto:

Fotografiene vi har benyttet i heftet er enten i privat eie eller gamle avisutklipp. Vi vet ikke hvem som er fotograf og kan derfor ikke kreditere med navn.

Heftet skal kun benyttes internt i BSK og BSKs Eldre.

Design:

Erik Pettersen

Mobil 913 90 915

BSK's Eldre

**Bækkelagets
Sportsklub**